

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **Z. H.**
zastoupen JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem AK
se sídlem v Týništi nad Orlicí, Mírové náměstí 274

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
v Praze 5, Křížová 25

o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 23. 4. 2018, čj. RN-500 219 038-315-LP

takto:

- I. Rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 23. 4. 2018, čj. RN-500 219 038-315-LP se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám zástupce na náhradě nákladů řízení částku 7.460,- Kč, a to ve lhůtě 30ti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná vydala dne 23. 4. 2018 rozhodnutí o námitkách, kterým námitky žalobce zamítla a potvrdila správnost svého rozhodnutí, vydaného v I. stupni dne 12. 12. 2017. Tímto rozhodnutím zamítla žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém

pojištění (dále jen „ZDP“). Žalovaná na základě dodatečně předložených dokladů započítala oproti dříve vydanému rozhodnutí, kde bylo započteno žalobci celkem 45 roků a 296 dnů pojištění, 1238 dnů v I. B pracovní kategorii v období od 1. 1. 1975 do 31. 12. 1983, dále pak započítala dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání od 1. 7. do 24. 8. 2011. Žalovaná však uvedla, že dodatečně započtená doba je zcela bez vlivu na dřívější rozhodnutí ze dne 9. 8. 2011 o přiznání starobního důchodu ve výši 12.058,- Kč, neboť procentní výměra starobního důchodu se nezměnila, protože nebyl získán další celý rok doby pojištění a nebylo prokázáno trvání I. B pracovní kategorie k 31. 12. 1992.

2. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovanou byla doba roků zaměstnání v I. pracovní kategorii a trvání zaměstnání žalobce v I. pracovní kategorii ke dni 31. 12. 1992 ve smyslu ustanovení § 174 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Žalobce měl za to, že tyto podmínky splnil, neboť jeho tehdejším zaměstnavatelem vykázaná doba v I. pracovní kategorii v r. 1992 po dobu 274 dnů splňovala podmínku trvání zaměstnání I. pracovní kategorie ke dni 31. 12. 1992 ve smyslu odst. 2 tohoto ustanovení. Žalovaná po novém OLDP ze dne 8. 1. 2018 vykážala žalobci 15 let a 86 dnů zaměstnání v I.B pracovní kategorii ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) až f) zákona o sociálním zabezpečení, dospěla však k závěru, že zaměstnání žalobce v této kategorii netrvalo ke dni 31. 12. 1992 a podmínky vzniku nároku na starobní důchod dle § 174 odst. 2 cit. zákona nejsou splněny. Tento závěr žalovaná odvíjela od ELDZ ze dne 24. 11. 1993, který dle jejího přesvědčení obsahuje jednoznačný údaj o tom, že posledním dnem zaměstnání účastníka řízení v preferované pracovní kategorii je den 30. 9. 1992.

II. Žalobní argumentace

3. Žaloba namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované o námitkách, spočívající v tom, že žalovaný se nevypořádal dostatečně se všemi námitkami, které směřovaly proti rozhodnutí I. stupně. Toto obsahuje jeden list, 12 řádků odůvodnění a nesplňuje nároky, kladené na rozhodnutí správním řádem. Je postrádáno vyličení skutkových okolností, z nichž správní orgán vycházel, i výčet zákonných ustanovení, jimiž se řídil. Jediným správným postupem žalovaného mělo být zrušení rozhodnutí a jeho vrácení, neboť nelze domýšlet, co správní orgán I. stupně rozhodnutím zamýšlel.
4. Jako další námitku žaloba uplatňuje nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávnou aplikaci zákonných ustanovení. Žalovaný se nezabýval argumentací žalobce, uplatněnou v námitkách, tyto pouze paušálně odmítl. Vzhledem k tomu, že nedůslednost zaměstnavatelů při vedení evidence o zařazeních zaměstnanců k výkonu práce je notoricky známa, měla žalovaná vycházet při svém rozhodování z logicky dovoditelných skutečností. Předně ze skutečnosti, že nebylo prokázáno, že by v době, kdy byl žalobce zaměstnán u společnosti Osinek či jejího právního nástupce, došlo ke změně jeho pracovní smlouvy, tedy ani místa výkonu práce či jejího druhu. Jak z názvu zaměstnavatele plyne, v jeho závodech byl převážně zpracováván materiál obsahující vysoce karcinogenní látku, již je azbest, při pochybnostech o zařazení žalobce do pracovní kategorie tak měla žalovaná vyjít z toho, že z důvodu výkonu stejné práce – provozního údržbáře, pohybujícího se po celém výrobním závodě – na stejném místě a pro stejného zaměstnavatele – spadal žalobce stále do téže kategorie. Žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Z písemného vyjádření žalované ze dne 20. 7. 2018 vyplývá, že považuje rozhodnutí orgánu I. stupně za souladné s platnými právními předpisy, odkazuje na § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., na základě nichž došlo k zamítnutí námitek žalobce a potvrzení rozhodnutí ze dne 12. 12. 2017.
6. K první námitce žaloby žalovaná odkazuje na ustanovení § 86 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a § 68 správního řádu, které upravují náležitosti rozhodnutí, první pak konkrétně náležitosti rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) pak žalovaná odkazuje na rozhodnutí ze dne 8. 7. 2011 a 15. 2. 2012, z nichž plyne, že pokud se jedná o dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, jde o procesní vadu, která může vést ke zrušení rozhodnutí soudem jen tam, kde vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a to u důvodů skutkových, pro nedostatek důvodů právních je možné rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, nikoliv pro nepřezkoumatelnost. Rozsudky NSS zdůrazňují, že závěr o nepřezkoumatelnosti předpokládá, že správní rozhodnutí trpí obecně velmi intenzivními vadami a neshledávají ji tam, je-li z nich zřejmé, kdo je adresátem rozhodnutí, jakým způsobem správní orgán rozhodl a jak se tato rozhodnutí dotýkají práv žalobce, jestliže výroky jsou jednoznačné a jasně odděleny od odůvodnění, rozhodovací důvody jasně vyplývají ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, tj. z důkazů dokládajících splnění podmínek pro vznik žalobcova nároku a určujících jeho výši. Žalobce neuplatňoval námitky, se kterými by se žalovaná musela v odůvodnění vypořádat ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Při přezkoumávání rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění se žalovaná řídí § 88 zákona č. 582/1991 Sb., podle jeho odst. 8 platí, že není-li v odstavcích 1 – 6 a 9 uvedeno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí. Protože je tedy postup dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zákonem o organizaci a provádění sociálního zabezpečení vyloučen, žalovaná ani postupem, zmiňovaným žalobcem, postupovat nemohla.
7. K druhé žalobní námitce žalovaná uvedla, že při rozhodování o nárocích pojištěnců na přiznání dávky důchodového pojištění vychází primárně z evidenčních listů důchodového pojištění, jejichž vystavení a správnost uváděných údajů je odpovědností zaměstnavatele a tak tomu je i v případě, kdy se v evidenci ČSSZ nachází řádně vyhotovený evidenční list důchodového zabezpečení žalobce. Jedná se o evidenční list ze dne 24. 11. 1993, vypracovaný právním nástupcem státního podniku OSINEK – akciovou společností FEDORO. Podle zde uvedených údajů považuje žalovaná za nepochybné, že zaměstnání žalobce ve zvýhodněné pracovní kategorii I. B skončilo ke dni 30. 9. 1992, neboť přes prováděné šetření se žalované nepodařilo prokázat, že by zaměstnání žalobce v této kategorii trvalo k 31. 12. 1992 a neskončilo dnem 30. 9. 1992. Žalovaná tak nemohla vyhovět námitkám žalobce a rozhodnout, že splnil podmínky vzniku nároku na snížený důchodový věk pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996. Je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Řízení před krajským soudem

8. V průběhu jednání soudu dne 11. 3. 2019 pověřená pracovnice žalované uvedla, že evidenční listy důchodového pojištění byly vyhotovovány vždy po ukončení pracovního poměru, toto je zřejmé i v konkrétním případě žalobce, kdy v jeden den byl vyhotoven evidenční list u zaměstnavatele za roky 1975 – 1993. Problematický rok 1992 je na

evidenčním listu vystaven jak jako období práce v I. B kategorii, tak i práce ve III. kategorii, která však již není dobou, kterou lze hodnotit pro výhodnější věk odchodu do důchodu. Důležité však je, že tato dvě období dávají dohromady dobu 1 roku. Z podkladů též plyne, kdy naposledy žalobce vykonával práce ve výhodnější kategorii, a to je datum do 30. 9. 1992. Pokud je žalované vyčítáno, že dostatečně věc žalobce nešetřila, je potřebné zdůraznit, že oslovila nástupce žalobcova zaměstnavatele, tedy následnickou organizaci, ta však krom informace o ukončení pracovního poměru žalobce jiné skutečnosti nesdělila.

9. Žalobce vypověděl, že v r. 1992 končila I. pracovní kategorie, pro pracovníka bylo významné odpracování 20 let. V r. 1995 bylo toto zmírněno a již stačilo 15 let odpracovaných v kategorii. V dubnu 1992 za ním přišel mistr a žalobce byl poslán na 5 neděl do Montasu, k důkazu předložil svářečský průkaz, z něhož vyplynulo, že dne 29. 5. 1992 v Montasu Hradec Králové žalobce složil ve svářečské škole 025 odbornou zkoušku svářeče, a to dle tehdejší ČSN 050705. Potom přijel p. N., s nímž spolupracoval, žalobce jezdil na multikáře, pracoval na jeřábu, měl papíry i na opravu a údržbu výtahů a pamatuje si, že v r. 1992 měli tolik práce, že se pracovalo i mezi svátky. Tenkrát šlo o azbest, později se již přešlo na bezazbest, pak byly i jiné filtry. K průběhu r. 1992 zdůraznil, že v době 92 dnů (bez kategorie – poznámka soudu) byly právě školící dny v dubnu a květnu a též dny, kdy v průběhu celého roku byl poslán na opravu výtahů v bytovkách, neboť tam samozřejmě o práce výhodné kategorie nešlo. K důkazu, že u něho nemohlo jít o ucelené měsíce práce v kategorii, nabídl žalobce výpovědi svědků, jeho tehdejších spolupracovníků, kteří by mohli jeho výpověď potvrdit. Jako práce ve výhodnější kategorii žalobce označil svoji účast na generálních opravách těžkých strojů, s nimiž musel manipulovat s pomocí jeřábu, též jezdil s multikárou a stroje vozil. Na dílně prakticky nepracoval, stroje a kotle se musely čistit, vyvařit, někdy i někam převézt, všechny tyto těžké práce vykonával prakticky pro dílny. Byli dva spolupracovníci, ale tento jeho tehdejší kolega již nežije. Uvedený střídavý charakter prací v kategorii a mimo ni se u něho vyskytoval i v letech, předcházejících r. 1992, výkon jeho práce byl prostě takový.
10. K jednání, nařízenému na den 29. 4. 2019, soud předvolal žalobcem navržené svědky, a to p. V. S., p. J. J., a p. F. V. První svědek vypověděl, že s žalobcem v r. 1992 úzce spolupracoval, patřil do čistící čety, která v závodě prováděla sanace od azbestu. Žalobce jim pomáhal s mechanismy, např. jeřábem, vysokozdvížným vozíkem, aby se mohli dostat tam, kam by to běžně nebylo možné. Například po noční směně si pak zase oni půjčovali mechanizaci od jejich čety a pokračovali v očištění. K dotazu soudu svědek uvedl, že sám měl též I. kategorii, i on se však této výhody musel domáhat soudní cestou. Na uvedenou dobu se velmi dobře pamatuje, jednalo se o rok 1992, a pololetí z r. 1993, byla to totiž doba, kdy se na čištění a očistu závodu hodně tlačilo, protože ho přebíral soukromý partner. Tenkrát kategorie končily, pracovalo se hodně, i o víkendech a v průběhu Vánoc prakticky nepřetržitě. V množném čísle hovořil proto, že se prakticky jednalo o spolupráci s partou žalobce, do níž patřil i druhý jeřábník J. V., pracovník J. T. a pan B. Jednalo se o víceletou spolupráci, v r. 1992 končil azbest, následovala povinnost vyrábět bez azbestu. Sám svědek v této čistící partě pracoval do r. 1983, kdy se zjistilo, že azbest je škodlivý zdraví, nejdříve se čistily provozy, kde se přímo pracovalo, ale v období, o kterém je řeč, muselo dojít i k sanaci všech dalších prostor.

11. Svědek J. J. uvedl, že ví o tom, že žalobce pracoval ve stejném provozu, ráno přišli do práce a celou směnu měli různé práce, stěhování, revize tlakových nádob apod. Jednalo se o různé čisticí práce, a pokud si vzpomíná, žalobce jezdil na ještěrce. Svědek pracoval jako dělník v dílně, takže bezprostředně spolu nepracovali. Azbest byl všude a bylo nutné vyčistit od něj celé prostředí. Další bezprostřední informace říci nemůže, parta často odcházela a o její činnosti neměl vlastní zkušenost.
12. Svědek F. V. uvedl, že žalobce zná od roku 1982, kdy se vrátil z vojny a pracoval jako strojní zámečnick přímo na dílně, kam chodil i žalobce. Byli rozděleni do pracovních skupin po 2 – 3 lidech, žalobce se pohyboval po celém provozu, měl na starosti i výtahy v pracovních budovách, kde se tahal nebezpečný odpad, pracoval s míchačkami, prováděli opravy oklepávačů. Tyto stroje se velkoobjemově měnily, stěhovaly. Žalobce chodil i na míchárenu a pracoval s tlakovými nádobami, vzpomíná si, že jezdil i na multikáře. Prakticky také jako jediný, možná s panem T., jezdil s mostovým jeřábem na tzv. etážové budově, všude byl ohromný prach, vápno, azbest, měl na starosti i trubky, tyto se měnily a práce probíhaly tak, že po rozdělení práce většinou odcházeli svářeči na dílnu, další na provoz, ale museli si i vzájemně pomáhat, s žalobcem spolupracovali i na velkých akcích. Svědek však více pracoval na dílně, neboť neměl oprávnění na výtahy a tlakové nádoby, proto sám podmínky výhodnější kategorie nesplňoval. Do sešitků jim vyplňovali jednotlivé směny v kategorii, v níž však svědek tolikrát jako žalobce nepracoval. Žalobce však tyto práce vykonával téměř stále. Svědek hodnotí svoji práci asi tak, že sám pracoval v kategorii asi 50 % času, z další půlky na dílně. Pan H. pracoval i v r. 1992 obdobně jako v celém zaběhnutém období, postupně do závodu přicházely mašiny z Anglie, které ale zřejmě nebyly úplně nové, opravovaly se a asi po 5 letech pak docházelo k jejich výměně za novější stroje. Při přechodu na bezazbest se muselo čistit celé prostředí, vše bylo nesmírně zaprášené, svědek si vzpomíná, že sám žalobce při tom pomocí mostového jeřábu vozil v kabině čisticí četou, která vysávala stěny v těch vysokých provozech. Pokud by měl určit toto období, bylo to předtím, než pan H. odešel, nějakou dobu, zřejmě se jednalo o r. 1992.
13. Žalobce sám dále uvedl, že se skutečně jednalo o konec r. 1992, dostali příkaz očistit i výtahové šachty. Od té čety dostali 2 vysavače, protože čisticí četa to dělat nemohla, i tahle akce ale byla dlouhodobější. Zástupce žalobce poté sdělil, že z výpovědí svědků je patrné, že žalobce byl ze všech osob, které vykonávaly tyto práce, nejvíce přítomen v provozu na uváděných pracích a lze tak dovodit naplnění expozice kategorie I. B, neboť svědci shodně vypověděli, že žalobce pracoval v tomto pro zdraví nebezpečném prostředí, výpovědi lze uzavřít do určitého celku. První svědek vypověděl o průběhu spolupráce, druhý svědek potvrdil, že žalobce pracoval zejména v provozu a třetí popsal rozsah žalobcových činností, žalobce jako téměř jediný ovládal všechny těžké stroje, měl oprávnění i na tlakové nádoby a výtahy. Je nepochybné, že převážnou část pracovní doby trávil v popsaném prostředí a splňuje tak podmínky zvýhodněné kategorie.
14. Pověřená pracovnice žalované uvedla, že o výkonu žalobce ve škodlivém prostředí nejsou pochybnosti, nicméně o zařazení do určité kategorie rozhoduje zaměstnavatel a žalovaná je toho názoru, že ten vedl žalobce ve výhodnější kategorii do září 1992, čímž potřebná podmínka trvání prací do 31. 12. 1992 nebyla splněna, oba účastníci řízení posléze trvali na svých závěrečných návrzích.
15. Ze správního spisu soud konstatoval kopii evidenčního listu důchodového pojištění, který byl vypracován a.s. FERODO Kostelec nad Orlicí, pro Z. H., osvědčující dobu

trvání zaměstnání od 1. 4. 1975 do 30. 6. 1993, kde u r. 1992 je vykázáno 92 dní zaměstnání ve III. pracovní kategorii, 274 dní v I. B pracovní kategorii a 6 dní náhradní doby. Z předloženého dávkového spisu soud nezjistil žádný podklad, který by vykazoval dobu zaměstnání žalobce ve výhodnější kategorii ukončenou v r. 1992 datem 30. 9. 1992.

V. Hodnocení věci krajským soudem

16. Soud po projednání a přezkoumání věci hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu výše zjištěného a popsaného.
17. Z napadeného rozhodnutí i soudem provedených důkazů je patrné, že v rozhodujícím roce 1992 odpracoval u tehdejšího zaměstnavatele žalobce ve výhodnější, I. B kategorii 274 dnů, v zaměstnání III. kategorie pak 92 dnů. Jak soud uvedl, neshledal z žádného dokladu, že by zaměstnavatel vymezil kategoricky to, že žalobce pracoval ve výhodnější kategorii od 1. 1. do 30. 9. 1992. To, zda tomu tak opravdu bylo či nikoliv má soud za dostatečně vyloučené následujícími skutečnostmi. Jednak žalobce při jednání soudu předložil svářečský průkaz (viz bod 9, z něhož vyplynulo, že před složením svářečské zkoušky v podniku Montas Hradec Králové pobýval na školení 5 týdnů v prostředí tohoto závodu. Uvedené období zcela jistě nelze vykázat jako dobu zaměstnání v I.B kategorii a je tak nasnadě, že je obsahem vykázaných 92 dnů výkonu práce III. kategorie z průběhu r. 1992. Tento závěr je pak seriózně podpořen výpovědí samotného žalobce, ale i svědků, jak vyplývá z bodů 9 – 13 výše. Z výpovědí lze uzavřít a jasně z nich vyplývá, že pracovníci podniku OSINEK měli zápisníčky, do nichž jim byly vykazovány a zapisovány dny, které pracovali ve výkonu zaměstnání výhodnější pracovní kategorie. I žalobce nepracoval toliko jen s těžkými stroji, ale občas v průběhu roku několik dnů vykonával práce, které součástí náplně výhodnější pracovní kategorie nebyly a být nemohly, uváděl např. práci na bytovkách apod. Jeho argumentace, že práce v kategorii I. B nelze tedy v r. 1992 uzavřít obdobím 1. 1. až 30. 9. odpovídá logicky popsané realitě. Protože již nemá k dispozici citovaný zápisník zaměstnance, nezbyvá soudu, než odkázat na shodné výpovědi svědků, kteří naopak uvedli, oproti tvrzení žalované, že dobře pamatují, že v r. 1992, zejména pak v závěru roku, probíhaly práce, které měly zásadním způsobem napomoci očištění prostor výroby od azbestu, neboť podnik měl přebírat zahraniční zájemce. S popsaným charakterem náplně práce žalobce pak po provedení důkazů, které jsou v současné situaci k dispozici, neměl soud vážnějších pochybností, že pracemi, spadajícími do výhodnější pracovní kategorie I. B, se zabýval žalobce v průběhu celého roku 1992, a to s určitými výpadky, které nejsou přesně zdokumentovány, krom období duben – květen, kdy se nepochybně účastnil školení svářečů a kdy složil dne 29. 5. 1992 svářečskou zkoušku. Žalobce uvedl, že každý měsíc několik dní vykonával práce ve III. kategorii, nicméně zcela jistě, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, pracoval ve výhodnější kategorii prací po dobu celého roku, tedy až k 31. 12. 1992.
18. Zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, upravoval v § 174 nárok na starobní důchod občana, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, který vznikl po 31. prosinci 1992 též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň pod písm. d) 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 7,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání

uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí.

19. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce splnil podmínku výkonu zaměstnání, opravňujícího jej žádat o přiznání nároku na starobní důchod dle § 174 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, když sama žalovaná uvádí, že po novém zápočtu splnil v pracovní kategorii I. B, tedy v zaměstnání, uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l), 15 let a 86 dnů doby pojištění a soud má na základě výše uvedených skutečností a provedeného dokazování za prokázané, že jeho zaměstnání v I. B kategorii současně trvalo ke dni 31. 12. 1992.
20. Po projednání věci, jejím přezkoumání a provedeném dokazování tedy soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce byla důvodná ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., rozhodnutí žalované bylo proto zrušeno a soud vrací správnímu orgánu věc k dalšímu řízení (odst. 4 téhož ustanovení). V rámci nového rozhodování žalovaná vezme v úvahu skutečnosti, soudem zjištěné v průběhu dokazování.

VI. Náklady řízení

21. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy náhradu nákladů řízení lze přiznat účastníkovi, který měl v řízení úspěch. Tím je v daném případě žalobce, který účtoval náklady právního zastoupení, spočívající ve čtyřech úkonech právní služby – 4.000,- Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif – 4x 1.000,- Kč), 4 paušálních náhradách 4x 300,- Kč (§ 13 odst. 4), 4 půlhodinách ztráty času v rámci dopravy k jednáním soudu – 4x 100,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) AT) a v jízdném z místa sídla advokáta do Hradce Králové a zpět, a to dne 11. 3. a 29. 4 2019 osobním automobilem BMW x s průměrnou spotřebou benzínu 9,9 l/100 km. Na základě vyhlášky č. 333/2018 Sb., určující výši náhrady za spotřebovanou pohonnou hmotu účtoval zástupce žalobce základní náhradu na 1 km jízdy 4,10 Kč/km a náhradu za pohonnou hmotu 3,67 Kč/km, celkem tedy 7,77 Kč/km, 2x 44 km pak činí celkem částku 684,- Kč. Částka 4.000,- Kč + 1.200,- Kč + 400,- Kč je celkem 5.600,- Kč, 21 % DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem dle přiloženého osvědčení o registraci činí částku 1.176,- Kč. 5.600,- + 1.176,- + 684,- Kč činí celkem 7.460,- Kč, o nichž soud rozhodl druhým výrokem tak, že tato částka náleží žalobci jako uplatněná náhrada nákladů řízení, kterou zaplatí žalovaná k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30ti dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 3. května 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně